

[Finansministeren.]

fra konservativ side mener, at det var principper, så kan man hævde det. I hvert fald var man fra konservativ side helt klar over, at det, man opstillede her, skilte, og det måtte skille i de forhandlinger; det måtte afbryde dem.

Derfor mener jeg, man må kunne sige helt med rette, at det er de partier, det er venstre og de konservative, der har ansvaret for, at disse skattedrøftelser blev afbrudt. Vi kunne måske, jeg vil ikke sige, at vi kunne, men vi kunne måske være kommet frem til et resultat, hvis vi havde taget lidt mere fat på en positiv drøftelse af de mange tal og gode tal, der forelå, og som viste, at der dog inden for de 1.700 mill. kr. kunne laves en ganske pæn skattereform, hvorved man kunne have ført bundgrænsen op til en 9.000—10.000 kr., kunne have forøget børnetilskuddene med 150 kr. pr. barn, og kunne have enten hævet proportional-skattegrænsen eller nedsat de alt for høje og urimelige marginalprocenter, vi har i vor skattelovgivning på strækket over proportional-skattegrænsen. Alt det kunne være sket, og en hel del mere kunne være gennemført for de 1.700 mill. kr., men det skete altså ikke, der var ikke vilje til, hverken hos venstre eller de konservative, at føre reformforhandlingerne igennem på det grundlag, der forelå.

Jeg tror, det er rigtigt at sige, at man fra konservativ side faktisk erkendte, sådan var i hvert fald min fornemmelse, at med de 1.700 mill. kr. — jeg tror, det var hr. Baunsgaard, der var inde på en lignende betragtning — man havde til fordeling, kunne man ikke nå det, som man ønskede fra konservativ side i retning af skattelettelser højere oppe på skalaen, når man skulle — hvad vi jo alle er enige om, også det konservative parti har under forhandlingerne givet udtryk for det — give den sociale kompensation til de lavere indtægter, som vi finder nødvendig, når vi laver en sådan forbrugsskat som den, der er tale om; så kunne der ikke blive de store nedsættelser af skatterne. Men der kunne altså være

blevet en reform, som kunne være blevet til gavn for mange mennesker med beskedne indtægter.

Jeg har her, nå, det har jeg ikke alligevel, det ligger et andet sted, men jeg kan godt huske det, en lille artikel i sidste nummer af Skatteborgeren, og det er jo et blad, som formentlig står venstre og de konservative nær. Der er på bagsiden en indsender, som beklager sig stærkt over sin skattestigning. Jeg kan ikke huske tallene nøjagtigt, men med en skattepligtig indkomst på ca. 25.000 kr. har han en stigning i den skattepligtige indkomst fra forrige år til i år på 500 kr., og af dem skal han af med de 400 kr., det vil sige, at han skal af med 80 pct. Det er jo netop det, vi har sagt fra vor side: det skattesystem, vi har i Danmark, er urimeligt over for indtægtsstigninger. Og vi kan ikke klare problemerne — det tror jeg også lå i det hr. Baunsgaard sagde, og det er jeg enig i — blot ved nogen forlængelse af proportionalstrækket, det er der ikke penge til. Hvis de konservatives forslag om en forlængelse til 30.000 kr. skulle gennemføres — det ved hr. Poul Møller udmærket fra vore drøftelser — så ville alene den ene ting koste 1 milliard kr. Det er der ikke penge til. Vi må vistnok se i øjnene, og jeg tror i virkeligheden også, at alle de, der har beskæftiget sig med skatterne, og alle de, der var med i skattereformudvalget, erkender det, at der ikke kan skabes nogen reel løsning, nogen tilbundsgående løsning, ja, bare en nogenlunde løsning af vore skatteproblemer — og her tænker jeg især på de meget stærke skattestigninger ved indkomstforøgelse — uden at man enten rører ved skattefradragreglen eller gennemfører vort kildeskatteforslag. Det er de to muligheder, der er.

Jeg vil da også notere med glæde det, der skete på det radikale landsmøde og den udtalelse, der blev vedtaget dér. Jeg tror ikke, hr. Aksel Larsen har helt ret i sin fortolkning af denne udtalelse; man har jo ikke vedtaget, at nu skulle skattefradragreglen ophæves, men man har vedtaget — sådan har jeg forstået det — at spørgs-